

Élvezd az isteni életet

Ingyenes terjesztés

Kiadó

www.istenterve.com

info@istenterve.com

Élvezd az isteni életet!

Élvezetre teremttünk

"Ültetett az Úr Isten egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált"
(1.Mózes 2:8).

Majdnem mindenki ismeri ezt a bibliai híradást, de a legtöbben egy hajdani gyermekistentiszteleten vagy vasárnapi iskolában hallott mesének tartják. Csak kevesen sejtik, milyen mély titok rejlik ezekben a szavakban. Belőlük tudjuk meg, hogy kezdettől fogva mi az ember életének a célja. Az embernek az Éden kertjében kellett volna maradnia, és egyszerűen élveznie az ottlétet. Élvezetre teremttünk. Ezt belső természetünk és tapasztalataink is megerősítik. Valóban élvezetre vágyunk. Ha létünkéből eltávolítanánk mindent, ami ezen a földi világon élvezhető – mi lenne akkor? Meghalnánk unalmunkban és búskomorságunkban. Az élvezet nélkül az élet örömtelen lenne, s ez az állapot beteggé tenné az embert, el egé-

szen addig, amíg egész léte elviselhetetlenné válna.

Az Éden kertje

Közvetlen az ember megteremtése után Isten egy kertet is ültetett számára az Édenben, és oda helyezte őt. Ez rendkívül figyelemre méltó. Nem azt vártuk volna el sokkal inkább, hogy Isten az embereknek előbb egy szentélyt alkot? Egy oltárt vagy egy templomot, ahol az ember imádhatja Őt, s ahol hódolatát kifejezhetné? S hogy ehhez még egy vallásos előírásokat és intelmeket tartalmazó törvénykönyvet is átnyújtott volna, hogy teremtménye ájtatosan, szent aszkézisben járjon előtte, s magát hódolatteljes tiszteletből minden élvezettől távoltartsa? Nem! – Isten sokkal inkább egy kertet ültetett Édenben.

Miért ültetnek az emberek kertet? Bizonyára jártál már királyi kertben, pl. Versaillesban, Schönbrunnban vagy Ludwigsburgban. Ezeknek az ember által ültetett kerteknek kezdettől fogva egyetlen céljuk volt:

hogy örömet okozzanak, gyönyörködtessenek, élvezetet, szép és kellemes látványt nyújtsanak s hogy kellemessé tegyék az ott-tartózkodást.

Nos, az Éden szó jelentése is: "kellem, gyönyör, kedv, öröm, élvezet." Ha már az ember által ültetett kerteket gyakran nagyon szépnek és jóleső harmóniát keltőnek találjuk, mennyivel pompásabbnak kellett lennie Isten kertjének az Édenben!

Ezt a képet szemlélve, értjük-e, hogy mi volt Isten szándéka, amikor ezt a kertet ültette, és az embert odahelyezte? Az ember kezdet-től fogva tehát – minden más teremtményt megelőzve – élvezetre teremtett. Ez volt Isten szándéka.

Az élet fája

"Sarjasztott az Úr Isten a termőföldből mindenféle fát, szemre kívánatosat és eledelre jót; az életfáját is a kert közepén." (1.Mózes 2:9)

Az Éden kertje többféle élvezetet nyújtott. Egyrészt élvezetet jelentett a szemnek és a fák hívogató látványa – *lelkünk* öröme. Másrészt ott volt az evés élvezete – *testünk* javára. És a kert közepén ott állt, külön megemlítve, az élet fája. Milyen volt ez a fa? És miért állt a kert közepén, a kert összes többi fájától körülvéve? Ez kétségkívül az élvezet legjavát, annak csúcspontját szimbolizálta.

Az élet fája valóban senki és semmi más, mint Isten maga. A Bibliában sok helyen az olvasható (pl. 1.János 1:1-4; 5:20; Zsoltár 36:10), hogy Isten az élet. Így az élet fája is lényegében Őt képviseli, és az Éden kertjének példája azt mutatja, hogy Ő akar az ember legmagasabb rendű "élvezete" lenni. Isten a valóságos élet, Ő létünk legmélyebb és legbensőbb részünknek, vagyis a *szellemünknek* a gyönyörűsége. Isten azt akarja, hogy "élvezzük" Őt!

Amikor Isten az embert megteremtette, "a föld porából formálta" (1.Mózes 2:7): így lett a *testünk*. Majd az "élet leheletét lehelte orrába": így lett az ember *szellemi* lényé. Test-

ből és szellemből "lett az ember élő lélekké" (így héberül): ez a *lelke*, a psziché, az ember személyisége. Isten az embert hármas lénynek teremtette, következésképpen hármas élvezetre is van szüksége: testire, lelkire, de az élet fája által különösképpen a szellemire, amelyet Isten maga adhat.

Az ember lényé legmélyén ui. az Istennel való bensőséges kapcsolatra teremtett. Ha tehát mi Őt hitünk által szellemünkbe nem fogadjuk be, nem lehet gyönyörűségünk, élvezetünk maximuma, sohasem fogunk megnyugodni, lelkünkben mindvégig kielégítetlenek, nyugtalanok maradunk.

Isten a mi gyönyörűségünk

Az élet fája *először* is arra mutat rá, hogy az Istennel való kapcsolatunkban az életről van szó, majd *másodszor*, hogy e kapcsolat az evés, az élvezet dolga, vagyis hogy Istent magunkba kell fogadnunk. *Harmadszor* az élet fája arra a felismerésre vezet el, hogy Isten elérhetővé tette magát a számunkra: a fa a kert közepén állt és könnyen megtalálható

volt. Végül és *negyedszer* megmutatja – az élvezetnek rendelt kertnek a közepén állván –, hogy itt a legjobb, itt az élvezetek élvezete, gyönyörűsége áll.

Mi az élet?

Az élet nem ez vagy az, hanem az élet egy személy: Jézus Krisztus. Az élet maga Isten, aki emberi alakban, Jézusban közénk jött. Jézus mondta: "*Én vagyok... az élet,*" (János 11:25) és "*azért jöttem, hogy az életet túláradóan (így görögül) megkapják*" (János 10:10b). Nemcsak azért jött, hogy bűneinktől megváltson bennünket, hanem sokkal inkább azért, hogy megváltása által visszavezessen bennünket az élet élvezetéhez, amit a bűnbeeséskor elvesztettünk.

Miután az ember kiűzetett az Éden kertjéből, elvesztette az igazi élvezetet. Ezért talált ki állandóan újból és újból, szinte szükségszerűen minden lehetséges pótélvezetet, pl. kultuszokat és vallásokat, az élvezet és a szórakozás legkülönbözőbb fajtáit, és végül testének és lelkének kielégítésére minden

elképzelhető testi-lelki bűnös, perverz élvezeteket. Élvezkedett anélkül, hogy ezekben a dolgokban igazi kielégülést talált volna. Ha egyáltalán kielégülést nyert, akkor az legfeljebb – és csak nagy ritkán – testi és lelki szükségleteinek a kielégítése lehetett. Valódi benső megelégedettségre, szellemének, azaz léte legbensőbb részének kielégülésére sohasem jutott el. Ezért Isten maga jött Jézus Krisztusban közénk, Krisztus pedig azért halt meg és támadt föl, hogy bennünket az Atyával megbékítsen, hogy így ismét szabaddá váljon az út, vissza a valódi élvezethez – amelyre tulajdonképpen teremttünk –: az örök élet élvezetére, amely maradandó, és mindörökre megelégedetté tesz.

Aki engem eszik, élni fog...

Mindannyian ismerjük azt a történetet, amikor Jézus 5000 éhes embert megvendégelt, de amikor másnap ismét fölkeresték, már más táplálékról szólt nekik: *"Bizony, bizony, mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ne veszendő*

eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten" (János 6:26-27).

Később Jézus így magyarázta szavait: *"Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha" "...aki engem eszik, élni fog énáltalam" (35, 57 versek).*

A 63. versben pedig arról olvasunk, hogy mit jelent Őt "enni": *"A Szellem az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: szellem és élet."*

Enni annyit jelent, hogy valamit szánkon át magunkba veszünk és megemésztjük, és így lényünk részévé tesszük. Pontosan ebben az értelemben szeretné Jézus Krisztus, hogy "együk" Őt és "élvezzük". Szavát szellemünk részévé kell tennünk, úgy hogy imádkozva olvassuk és hitben elsajátítjuk azt (Zsid. 4:2). Az Úr szavai nem pusztán tanok, hanem szellem és élet. Tehát az életről van szó, életet

kell kapnunk. Az élvezet életet kell közvetítsen! Természetes vallásos elképzelésünk szerint ahhoz, hogy jó keresztyének legyünk, mindenekelőtt a Bibliát kell ismernünk és Istent szolgáljunk, imádkoznunk kell hozzá, és parancsait be kell tartanunk.

Számtalan ember próbálta már ezt az utat járni, és mégis csődöt mondott. Nem külső cselekedetéről vagy viselkedéséről van itt ugyanis szó, hanem a belső életről. Az ószövetségi korban valóban azoknak ígérték az életet, akik a törvényeket megtartották (3.Mózes 18:5), de az Újszövetségben azt mondja az Úr: *"Aki engem eszik, az élni fog énáltalam."* Nem tettek és erőlködés által, hanem evés és élvezet útján jutunk célhoz!

Ez nem kevésbé mond ellent vallásos felfogásunknak, mint azon zsidókénak, akik akkoriban Kapemaumban összegyűltek. Ez nagyon kellemetlenül érinthet bennünket, ellenünkre van. A munka és a cselekvés csak valami külsődleges dolog, vallásos kötelességteljesítés, amely bár átmeneteiig kielégíti vallásos lelkünket, de végül mindig csaló-

dáshoz vezet. A táplálkozás ezzel szemben benső életünket táplálja, megtölti és erősíti szellemünket, és kielégít bennünket és Istent is.

Krisztus elérhető

"Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!... Ezt pedig a (Szent) Szellemről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg" (János 7:37, 39).

A vallásos ünnepek, szokások, hagyományok az összes vallási szertartásaikkal és ájtatos gyakorlataikkal együtt mind csak csalóka élvezetek, mert csak látszólagosan elégítenek ki, de ugyanolyan szomjasak maradunk, mint előzőleg, sőt, még jobban kiszikkasztanak. Csak az Ur Jézus személye elégíthet ki bennünket. Egyedül Ő a valódi ünnep, az igazi "élvezet". Ő az élő víz, szellemünknek Isten iránti égő szomjúságát egyedül Ő oltja. Vallásoskodásunk csak becsap bennün-

ket, mert élettelen tudáshoz, a törvényekhez és külsődleges cselekvésekhez igazodik; ám szellemünk Isten után vágyik, az élő Isten megtapasztalására, valóságára, ami és aki Krisztus.

Krisztus, az utolsó Adám "*pedig megelevenítő Szellemmé lett*" (1.Korintus 15:45). Ez a tény pontosan megfelel annak, amit Jézus János 7:37-39-ben megígért: Feltámadása és megdicsőülése óta Ő az a Szellem, aki életet ad, és mint ilyen, juthat be a mi szellemünkbe, hogy ott állandóan rendelkezésünkre álljon. Ő olyan, mint a bennünket körülvevő levegő, amelyet folytonosan belélegzünk, és amely által élünk. Nem véletlen, hogy a szellem szó görögül (pneuma) és héberül (ruach) is lélegzetet vagy leheletet, szellőt vagy levegőt jelent.

Az Úr nemcsak szavát adta nekünk, hanem a nevét is, mert az Ő nevében való hit által az élet a miénk kell hogy legyen (János 20:31).

Ezért Jézus Krisztus neve a Szentírásban gyakran szorosán összekapcsolódik a Szellem-

mel – pl. az 1.Korintus 6:11-ben: "...*az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Szelleme által*", és az 1.Korintus 12:3-ban, ahol azt olvashatjuk, hogy "*senki sem mondhatja: 'Jézus Úr', csakis a Szent Szellem által*". Sok keresztyén csak azt szokta meg, hogy Isten nevében kérjen, hogy nevében jót cselekedjen, jövendőljön, démonokat űzzön stb., mint ahogy a Máté 7:22-ben írva van: Ez azonban alapjában véve többnyire csak az az "*Uram, Uram*", aminek még messze semmi köze az Úr akaratahoz. Az Úr voltaképpen azért adta nekünk a nevét, hogy általa a benne lakozó életnek az élvezetére eljussunk. Egyszerűen azért, hogy Őt mindenkor a legegyszerűbben szánkkal megvalljuk és megszólítsuk, kapcsolatba kerülhetünk vele.

Az Úr elegendő mindenki számára, aki Őt segítségül hívja (Róma 10:9-13), és ez a bőség, ami és aki Ő maga, az Ő személye lesz a mi soha meg nem szűnő és egyre fokozódó élvezetünk. Ha csak valamit tudunk róla, akkor ez a tudás nem a valódi élvezet, nem az, amit az Úr nekünk szánt. Bármilyen bőséges és mély is az Istenről való tudásunk,

ez mégsem tudja szellemünket, a mi belső lényünket kielégíteni. A valódi "élvezet" a Krisztusban levő élő Istennel való találkozás: a vele való kapcsolat, szellemünkben a csodálatos egység az Ő személyével, szellemben állandóan közösségben lehetünk vele. Erre az állandó közösségre vagyunk ténylegesen hivatva (1.Korintus 1:9). Az Úr ma a nevében csodálatosan közel van hozzánk, valóságosan érezhetjük, oly gazdag, oly erőt adó, oly kielégítő, semmivel sem hasonlítható össze! Valóban Ő a legnagyobb gyönyörűségünk, valahányszor megszólítjuk, nevét segítségül hívjuk (5.Mózes 4:7).

Vissza az Éden kertjébe!

A megdicsőült Krisztus ígérete (a Jelenések Könyvében) a győzteseknek az efézusi gyülekezethez intézett levelében így szól: *"Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van"* (Jel. 2:7). Ez az ígélet egy olyan gyülekezetnek szólt, amelynek az Úr szeretete már nem volt a legfontosab, ez egyidejűleg azonban az Úr mindnyájunkhoz intézett sürgető szózata, hogy

térjünk vissza az élet fájához, s magához Istenhez, hogy beteljünk vele. Csak így válhatunk olyan emberré, akinek az Úr minden másnál többet jelent. Minél jobban szeretjük Őt, annál erősebben vágyunk arra, hogy gyönyörködjünk Benne, "élvezzük" Őt, és "együnk" az élet fájáról. Az Urat szeretni és vele betelni egy és ugyanaz. Ezért az utolsó felszólítás, amely a Szentírásban Isten népéhez szól, nem véletlenül az élvezetre szólít fel:

"A Szellem és a menyasszony így szól: 'Jöjj!' Aki csak hallja, az is mondja: 'Jöjj!' Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!" (Jel. 22:17). Ez a felszólítás visszahív a mennyei élvezethez, tehát vissza az Edenbe, vissza a kezdethez, vissza Isten jelenvalóságába.

Bár tudnánk, milyen csodálatos a mi Istenünk! Személye, lénye milyen pompás gyönyörűséget, 'élvezetet' jelent! Bárcsak akarnánk Őt 'megízlelni' egyszer! Sok eddigi élvezetünk valóban ízét veszítené, és ezt még csak észre sem vennénk. Péter apostol első

levelében valamilyen módon erre az élvezetre utal (1.Péter 2:3). Isten semmiképpen sem azt akarja, hogy valamit is elveszítsünk, feladjunk. Sokak elképzelése szerint a keresztyének életében mindig lemondásról, feladásról, szenvedésről, munkáról, tettekről van szó, és mindezt – mint ahogy mondják – az Úrért teszik. A mi Urunk és Istenünk valójában valami egészen mást akar, mégpedig azt, hogy visszavigyen bennünket az "élet fájához". Azt szeretné, ha Ő lehetne a mi életünk, és mindenünk gyanánt "élveznénk", hogy "együk" (János 6:48-58) és "igyuk" Őt (János 7:37), és mindenkor gyönyörűségünket leljük Benne. Istenünk nagyon vágyik arra, hogy hozzá menjünk, és Őt magát, mint a mi igazi örömünk forrását újra felfedezzük!

Csak ebből az "élvezetből" kiindulva vagyunk képesek arra, hogy valóban és minden tekintetben általa éljünk és vele összhangban cselekedjünk.

Ha hallod a hívást, akkor jöjj! Ha szomjas vagy, akkor jöjj! Ha akarsz, akkor fogadd be Őt, a valódi életet, ingyen, mégpedig úgy,

hogy hiszel Jézus Krisztusban, Isten Fiában
mint Megváltódban, és segítségül hívod az
Ő nevét.

JS